Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Νοεμβρίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 46

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)

ΤΟ ΠΕΡΑΜΑ ΦΡΑΣΚΑΕΣ

Ἕως τότε, φαίνεται, ὁ Γκόμος δὲν ἐγνώριζε ποία συγγένεια συνέδεε τὸν υἱὸν τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ πρὸς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην. Ὅθεν ἠρώτησε τὸν τελευταῖον τοῦτον :

— Εἶσθε θεῖός του ;

— Ὀλίγον. . . μικρέ μου !

— Δηλαδή, ἀδελφὸς τοῦ πατέρα του;

— Μάλιστα, αὐτάδελφος· καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Παῦλος εἶνε ἀνεψιός μου. Ἐνόησες ;

— Ἐνόησα ! ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Γκόμος.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα, καὶ ἠπειλεῖτο βροχή. Ὄπισθεν τοῦ φαιοῦ τούτου πέπλου ἐξηφανίσθη ἡ κορυφὴ τῆς Παρίμας, καὶ ὄπισθεν, ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Μωνουάρ μόλις διεφαίνετο ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἔρριψε βλέμμα ἀνήσυχον πρὸς τὸ μέρος, ἔθεν ἔπνεεν ὁ ἄνεμος. Ἐκεῖ τὰ σύννεφα ἦσαν πυκνότατα. Ἂν ἔπιπτε καμμία ἀπὸ τὰς ὁρμητικὰς ἐκείνας βροχάς, αἱ ὁποῖαι τόσον συχνὰ πλημμυροῦν ἐδῶ τὰς πεδιάδας, ἡ πορεία θὰ καθίστατο δυσχερὴς καὶ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φθάσουν εἰς Σάντα-Ζουάναν ἐντὸς τῆς ὡρισμένης προθεσμίας.

Ὁ μικρὸς ὅμιλος ἠκολούθει ἀτραπόν, μεταξὺ τοῦ ῥίου Τορρίδα καὶ τοῦ δάσους. Ἡ τάξις τῆς προτεραίας διετηρήθη, — ὁ Βαλδὲζ καὶ ὁ Ἑλλὼκ ἐπὶ κεφαλῆς. Καὶ οἱ δύο ἐπεσκόπησαν διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Ἦτο ἔρημος καθ' ὁλοκληρίαν.

Ὅλοι εἶχον ἐλπίδα νὰ φθάσουν εἰς τὴν Μονὴν τὸ μεσονύκτιον. Τοῦτο θὰ κατορθόνετο δι' ἐσπευσμένης καὶ συνεχοῦς πορείας, μ' ἕνα μικρὸν σταθμὸν τὴν μεσημβρίαν. Κανεὶς δὲν παρεπονεῖτο. Ὑπὸ τὸν νεφοσκεπῆ οὐρανὸν ἡ θερμοκρασία ἦτο ὑποφερτή, ἄλλως θὰ ὑπέφερον πολύ, διότι κανὲν δένδρον δὲν ἐσκίαζε τὴν ἀτραπόν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐστρέφετο ἀνησύχως καὶ ἠρώτα:

— Μήπως πηγαίνομεν πολὺ γρήγορα διὰ σᾶς, ἀγαπητέ μου Παῦλε ;

— Ὄχι, κύριε Ἑλλώκ, ὄχι, τῷ ἀπεκρίνετο. Μὴ ἀνησυχῆτε οὔτε δι' ἐμὲ οὔτε διὰ τὸν φίλον μου Γκόμον, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐλάφι σωστό !

— Κύριε Παῦλε, ὑπέλαβεν ὁ Γκόμος, ἂν ἦταν ἀνάγκη, ἐγὼ μπορεῦσα νὰ φθάσω καὶ τὸ βράδυ ἐστὴ Σάντα-Ζουάνα.

— Χαρὰ ἐστὰ πόδια ! ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ ὁποῖος δὲν διεκρίνετο ἐπὶ ὠκυποδίᾳ, καὶ συχνὰ ἔμενεν ὀπίσω. Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ δὲν του ἐφείδετο. Τὸν ἔκραζε, τὸν ἐπέπληττε, τοῦ ἐφώναζε :

— Μὰ ἔλα λοιπόν, Γερμανέ ! θὰ μας κάμῃς νὰ ργήσωμε !

Καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ἐκὼν ἄκων, ἐπέσπευδε τὸ βῆμα.

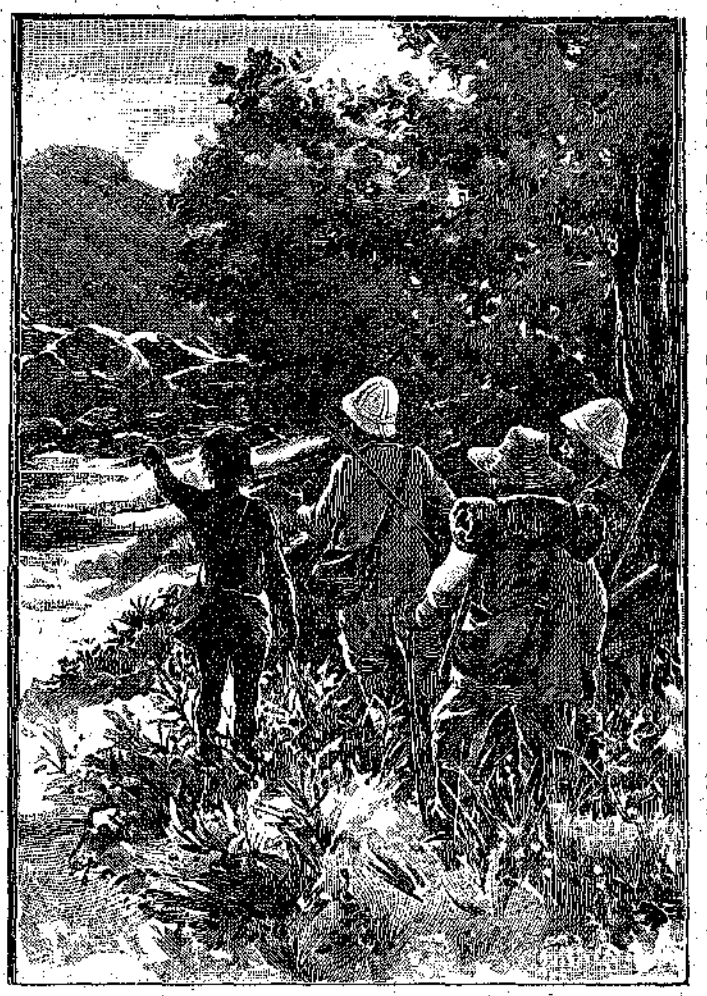

« Ἐκεῖ εἶνε ! εἶπεν ὁ Γκόμος. » (Σελ. 366, στήλ. 6'.)

Ἐν τούτοις, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ, ἀκούσας ὅτι ὁ Γκόμος ἦτο ἱκανὸς νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν τὸ ἑσπέρας, ἐσυλλογίσθη ὅτι ἠδύναντο νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τούτου, καὶ τὴν σκέψιν του ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν Βαλδέζ.

— Ἐντὸς ἓξ ἢ ἑπτὰ ὡρῶν, τῷ εἶπεν, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἰδοποιηθῇ ὅτι ὁ ὅμιλός μας διευθύνεται πρὸς τὴν Σάντα - Ζουάναν. . . Δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ μας στείλῃ ἐνίσχυσιν, καὶ ἴσως θὰ ἤρχετο εἰς προϋπάντησίν μας ὁ ἴδιος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέζ· ἀλλ' ἂν φύγῃ τὸ παιδί, θὰ χάσωμεν τὸν ὁδηγόν μας, καὶ νομίζω ὅτι μᾶς χρειάζεται, ἀφ' οὗ γνωρίζῃ τὸν τόπον.

— Ἔχεις δίκαιο, Βαλδέζ· ὁ Γκόμος μᾶς εἶνε ἀναγκαῖος, καὶ προπάντων διὰ τὸ πέραμα τοῦ Φρασκαές.

— Θὰ φθάσωμεν τὸ μεσημέρι. . . καὶ ἀφ' οὗ περάσωμεν, τότε πειὰ βλέπομεν...

— Ναί ... θὰ ἰδοῦμε, Βαλδέζ. . . θὰ ἰδοῦμε . . .

Ἴσως εἰς αὐτὸ τὸ πέραμα εἶνε ὁ κίνδυνος.

Καὶ ποῖος ἠξεύρει, μήπως ὁ κίνδυνος ἦτο πλησιέστερος; Ἀφ' οὗ ἐξετέλεσε τὴν κατασκοπείαν του, ὁ Ζορρὲς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἡνώθη πάλιν μὲ τὴν συμμορίαν τοῦ Ἀλφανίζ; ... Καὶ ἀφ' οὗ οἱ Κουΐβαι προηγοῦντο τῶν ταξειδιωτῶν κατά τινας ὥρας, δὲν ἦτο πιθανὸν νὰ διέβησαν ἤδη τὸ πέραμα Φρασκαὲς καὶ νὰ κατήρχοντο τώρα διὰ τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ συνήντων τὸν μικρὸν ὅμιλον; ... Ἡ εἰκασία αὕτη δὲν ἦτο παράλογος.

Ἐν τούτοις, τὴν ἑνάτην ὥραν, ὁ Βαλδέζ, ὁ ὁποῖος εἶχε προχωρήσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἑκατοντάδας τινὰς βημάτων, τοὺς ἐβεβαίωσεν, ὅταν ἐπέστρεψεν, ὅτι ὁ δρόμος ἐφαίνετο ἐλεύθερος. Καὶ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ἐπίσης, τίποτε δὲν ἐφάνη ὕποπτον.

Τότε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐσκέφθη νὰ σταθοῦν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀφ' οὗ ἠρώτησε τὸν Γκόμον:

— Πόσος δρόμος εἶνε ἀκόμη ὡς τὸ πέραμα;

— Δυὸ ὡρῶν δρόμος, ἐπάνω-κάτω, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Ἰνδός.

— Νὰ σταθῶμεν, διέταξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, καὶ νὰ προγευματίσωμεν γρήγορα μὲ ὅ,τι ἔχομεν πρόχειρον. Εἶνε περιττὸν νὰνάψωμεν φωτιά... Ἀλλὰ γρήγορα!.. Μόνον ἕνα τέταρτον θὰ μείνωμεν!

Δυστυχῶς ἡ Παυλίνα τὸν ἐνόησε καλά. Κάτι ἔτρεχε βεβαίως, διὰ νὰ βιάζεται ὁ Ἑλλὼκ τόσον πολύ... Ἀλλὰ τί;... Ἡ νεᾶνις ἤξευρεν ὅτι οἱ Κουΐβαι ἐλυμαίνοντο τὴν χώραν, ἤξευρεν ὅτι ὁ Ζορρὲς ἔγινεν ἄφαντος, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ Ἱσπανός, ἀναπλέων τὸν Ὀρενόκον ἐπὶ τῆς Γαλλινέττας, τὸ ἔκαμνε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐνταμώσῃ τὸν Ἀλφανίζ, οὔτε ὅτι ὑπῆρχον σχέσεις παλαιαὶ μεταξὺ τοῦ λῃστάρχου καὶ αὐτοῦ. Πολλάκις ἦλθεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ φωνάξῃ:

— Μὰ τί συμβαίνει, κύριε Ἑλλώκ;

Ἀλλ' ἐστώπα, ἔχουσα πεποίθησιν εἰς τὴν εὐφυΐαν, εἰς τὸ θάρρος καὶ εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ συντρόφου της.

Τὸ πρόγευμα ἐτελείωσε γρήγορα, καὶ εἰς τὰς ἐννέα καὶ τέταρτον, ἐξεκίνησαν πάλιν κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν.

Ἂν τὸ δάσος ἐξηκολούθει νὰ ἐκτείνεται ἀδιακόπως ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Τορρίδα, ἡ ἀριστερὰ παρουσίαζε τότε ὄψιν πολὺ διαφορετικήν. Τὰ δένδρα ἀπετέλουν συστάδας μεμονωμένας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς πεδιάδος, σκεπασμένης ἀπὸ χλόην πυκνήν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐσκιάζοντο ἐπίσης καὶ αἱ ὑπώρειαι τῆς Σιέρρος, σχεδὸν μέχρι τῆς κορυφῆς. Ἕνεκα τούτου ἠδύνατό τις νὰ ἐπισκοπήσῃ μεγάλην ἔκτασιν, διότι καὶ ἡ ἀπέναντι βραχώδης ὄχθη ἦτο πολὺ χαμηλή, καὶ δὲν ἀπετέλει σπουδαῖον κώλυμα. Τὴν Σιέρραν, τὴν ὁποίαν ἔβλεπον ἕως τώρα πρὸς τὰ βορειοανατολικά, τὴν εἶχον ἀπὸ τῆς προτεραίας πρὸς νότον.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, καὶ ὁ Βαλδέζ δὲν ἔπαυον νὰ παρατηροῦν ἀγωνιωδῶς τὴν ἄλλην ὄχθην, χωρὶς ὁπωσδήποτε νὰ παραμελοῦν καὶ ἐκείνην, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ἐπεζοπόρουν.

Τίποτε ὕποπτον ἀκόμη.

Μήπως οἱ Κουΐβαι ἀνέμενον τὸν μικρὸν ὅμιλον εἰς τὸ πέραμα Φρασκαές;...

Περὶ τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν, ὁ Γκόμος ἔδειξεν, εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων τινῶν βημάτων, ἕνα ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος, στρεφόμενος πρὸς ἀνατολάς, ἐξηφανίζετο ὄπισθεν μεγάλου σωροῦ βράχων φαλακρῶν.

— Ἐκεῖ εἶνε! εἶπε.

— Ἐκεῖ; ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ὁ ὁποῖος ἔνευσεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ σταματήσουν.

Καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν Τορρίδα, εἶδεν ὅτι ἡ κοίτη του ἐφράσσετο ἀπὸ πέτρας καὶ ἀπὸ ἄμμους, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἔρρεον μόλις λεπτά τινα ρυάκια, εὐκολοδιάβατα.

— Θέλετε νὰ προχωρήσω καὶ νὰ ἐξετάσω τὰ κατατόπια; ἐπρότεινεν ὁ Βαλδέζ πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλώκ.

— Πήγαινε, Βαλδέζ· ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴ προχωρήσῃς πολὺ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς ἐδῶ εὐθὺς ἅμα βεβαιωθῇς ὅτι τὸ πέραμα εἶνε ἐλεύθερον.

Ὁ Βαλδέζ ἀνεχώρησε, καὶ μετά τινας στιγμὰς ἐξηφανίσθη εἰς τὴν καμπὴν τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ὁ Παῦλος, ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ὁ Γκόμος καὶ οἱ ναῦται ἀνέμενον ὄρθιοι καὶ συσσωματωμένοι παρὰ τὴν ὄχθην. Ὁ Γερμανὸς Πατὲρν εἶχε καθήσῃ.

Ὅσον κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἂν ἦτο, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν του.

Ὁ Γκόμος τότε ἠρώτησε:

— Διατί δὲν προχωροῦμεν;

— Ναί, διατί;... προσέθεσεν ὁ Παῦλος· καὶ διατί ἐστείλατε ἐμπρὸς τὸν Βαλδέζ;

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ δὲν ἀπεκρίθη. Ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸν ὅμιλον καὶ ἔκαμεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὸν ποταμόν, διὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ καλλίτερα τὴν ἀριστερὰν ὄχθην.

Παρῆλθον πέντε λεπτά,—ἀπὸ τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα φαίνονται μακρὰ ὡς ὧραι.

Ὁ Παῦλος ἐπλησίασε τὸν Ἑλλώκ.

— Διατί δὲν ἔρχεται ὁ Βαλδέζ; ἠρώτησε προσπαθῶν νὰναγνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του!

— Δὲν θὰργήσῃ ἠρκέσθη νὰποκριθῇ ὁ Ἑλλώκ.

Καὶ ἄλλα πέντε λεπτὰ παρῆλθον, ἐπειτα ἄλλα πέντε... Κανεὶς δὲν ὡμίλει... Ὁ Βαλδέζ εἶχε καιρὸν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο. Ἐντούτοις δὲν ἤκουσαν καμμίαν κραυγήν, τίποτε ἱκανὸν νὰ τους ἀνησυχήσῃ, νὰ τους τρομάξῃ...

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἔδειξε μεγάλην ὑπομονήν, διότι ἐπερίμενε καὶ ἄλλα πέντε λεπτά.

Βεβαίως, ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος, τὸ ἴδιον θὰ ἦτο νὰ προχωρήσουν, τὸ ἴδιον νὰ μείνουν ἐκεῖ, τὸ ἴδιον νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

Ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς καὶ οἱ σύντροφοί του τὸν ἠκολούθησαν, χωρὶς νὰ τῷ κάμουν τὴν παραμικρὰν ἐρώτησιν. Ἐπροχώρησαν κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης ἕως τριακόσια βήματα καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖθεν ἔπρεπε νὰ καταβοῦν εἰς τὸ πέραμα Φρασκαές.

Ὁ μικρὸς Ἰνδὸς προηγήθη ὀλίγα βήματα, καὶ ὀλισθήσας κατῆλθε μέχρι τῶν πρώτων βράχων, τῶν βρεχομένων ὑπὸ τοῦ ποταμίου.

Ἔξαφνα κραυγαὶ ἀντήχησαν ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης. Κουΐβαι ἄγριοι, ἕως ἑκατόν, προσέτρεχον πανταχόθεν, ἐρρίπτοντο εἰς τὸ πέραμα, ἐκράδαιναν τὰ ὅπλα των, ἀλαλάζοντες καὶ ἀπειλοῦντες...

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ δὲν ἐπρόφθασε νὰμυνθῇ πυροβολῶν. Ἀλλὰ τί ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἡ καραμπίνα του, ἡ τοῦ Γερμανοῦ Πατὲρν καὶ ἡ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, τί ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν τὰ περίστροφα τῶν ναυτῶν, ἐναντίον τῆς ἑκατοντάδος τῶν Κουΐβων, οἱ ὁποῖοι κατεῖχον καὶ ἀπέκλειον τὸ πέραμα Φρασκαές;

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ οἱ σύντροφοί του, περικυκλωθέντες ἀμέσως, δὲν ἦσαν πλέον εἰς θέσιν νὰποκρούσουν τὴν ἐπίθεσιν. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐπεφάνη καὶ ὁ Βαλδέζ, ἐν τῷ μέσῳ ὁμίλου ἐξηγηριωμένων Κουΐβων.

— Βαλδέζ!.. ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Αὐτοί οἱ κακοῦργοι μ' ἔπιασαν 'στὴν παγίδα!.. ἀπεκρίθη ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλλινέττας.

— Καὶ μὲ ποιοὺς ἔχουμε νὰ κάμωμε; ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Μὲ τὴν συμμορίαν τῶν Κουΐβων... ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέζ.

— Καὶ μὲ τὸν ἀρχηγόν της! προσέθεσε μία φωνὴ ἀπειλητική.

Ἕνας ἄνθρωπος ἐστέκετο ὄρθιος ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἔχων πλησίον του τρεῖς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφαίνοντο Ἰνδοί.

— Ὁ Ζορρές!.. ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Λέγε με μὲ τὸνομά μου... ὁ Ἀλφανίζ!

— Ὁ Ἀλφανίζ! ἐπανέλαβεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

Καὶ τὸ βλέμμα του, ὅπως τὸ βλέμμα τοῦ Ἰακώβου Ἑλλώκ, πλῆρες τρόμου, ἐστράφη πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ.

Ὁ Ζορρὲς ἦτο λοιπὸν ὁ Ἀλφανίζ, ὁ ὁποῖος εἶχε δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν Κεϋέννην μὲ τρεῖς ἀκόμη καταδίκους, τοὺς συνενόχους του.

Ἀντικαταστήσας εἰς τὴν ἀρχηγίαν τῶν Κουΐβων τὸν πρώην ἀρχηγόν των Μέταν Σερράπια, φονευθέντα εἰς μίαν συμπλοκὴν μετὰ βενεζουελιανοῦ ἀποσπάσματος, ὁ Ἱσπανὸς διέσχιζεν ἀπὸ ἑνὸς ἔτους καὶ πλέον τὴν ἔρημον.

Πρὸ πέντε ἤδη μηνῶν,—καθὼς εἴπομεν ἀλλοῦ,— οἱ Κουΐβαι ἐσχεδίασαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς χώρας, τὰς πρὸς δυσμὰς τοῦ Ὀρενόκου, ὅθεν εἶχον ἐκδιωχθῆ ὑπὸ τῶν κολομβιανῶν στρατευμάτων. Ἀλλὰ πρὶν ἐγκαταλείψουν τὰς ὀρεινὰς χώρας τῆς Ροραίμας, ὁ νέος των ἀρχηγὸς ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ. Ἐχωρίσθη λοιπὸν ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ κατῆλθε διὰ τῶν ἰλάνων μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, ἀφ' οὗ ἐπέρασε καὶ ἀπὸ τὸ κτῆμα τῆς Καρίδας, ὅπου ὁ κ. Μανουὴλ Ἀσσομψὼν ἰσχυρίζετο εὐλόγως ὅτι τὸν εἶχεν ἰδῆ... Εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον ἀνέμενεν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τας πηγὰς τοῦ Ὀρενόκου, ὅταν τὰ πλοιάρια Γαλλινέττα καὶ Μορίσκη ἠτοιμάσθησαν νὰναχωρήσουν διὰ τὴν Σάντα-Ζουάναν.

Ὁ Ἀλφανίζ, — ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον πάντοτε Ζορρές,—προφασισθεὶς ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Μονήν, ἐπρότεινεν εἰς τὸν Βαλδὲζ νὰ τὸν παραλάβῃ ὡς ναύτην, καὶ καθὼς γνωρίζομεν ἡ πρότασίς του ἔγινε δεκτή, πρὸς δυστυχίαν τῶν ἐπιβατῶν...

Οὕτως ὁ Ἀλφανίζ, ἐν ᾧ εἶχε τὴν πιθανότητα ὅτι θὰ ἐπανεύρισκε τοὺς Κουΐβας του, θὰ ἱκανοποίει συγχρόνως καὶ τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον ἔτρεφε κατὰ τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ. Διότι εἶχε μάθῃ ὅτι τὸ παιδίον, τὸ ταξειδεῦον διὰ τῆς Γαλλινέττας μετὰ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ἀνεζήτει τὸν πατέρα του, τοῦ ὁποίου ἡ πρὸ τοῦ Κκκουργοδικείου κατάθεσις εἶχε προκαλέσῃ τὴν καταδίκην τοῦ Ἀλφανίζ εἰς ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ τὴν ἀποστολήν του εἰς Κεϋέννην.

Δὲν ἦτο λοιπὸν μανιώδης ἡ εὐκαιρία διὰ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ παιδίον τοῦτο,— ἴσως δὲ καὶ τὸν συνταγματάρχην τὸν ἴδιον, ἂν εὕρισκε τὰ ἴχνη του εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν,— καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ υἱοῦ, ἐλλείψει τοῦ πατρός;..

Τὰ λοιπὰ τα γνωρίζομεν. Συναντηθεὶς μ' ἕνα ἐκ τῶν ὀπαδῶν του τὴν νύκτα ἐκείνην ποῦ ἔμεινεν ἔξω, εἰς τὴν Γιανάμαν, ὁ Ἀλφανὶζ ἐδραπέτευσε, μόλις τὰ πλοιάρια ἔφθασαν εἰς τὸ Μωνουάρ. Ἔπειτα, φονεύσας τὸν Ἰνδόν, ὁ ὁποῖος ἤρνεῖτο νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός, ἐβάδισε κατὰ μῆκος τοῦ Τορρίδα, διῆλθε τὸ πέραμα Φρασκαὲς καὶ ἡνώθη μὲ τὴν συμμορίαν του.

Τώρα, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ οἱ σύντροφοί του εὑρίσκοντο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κακούργου, ὁ ὁποῖος ἐσχεδίαζε νὰ καταλάβῃ τὰ πλοιάρια, τὰ ἀναμένοντα τὴν ἐπιστροφήν των εἰς τὸν Ὀρενόκον.

Ὁ υἱός, ἢ μᾶλλον ἡ κόρη τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΥΡΕΙΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 359)

Ἀλλ' ἡ βασίλισσα ἦτο πολὺ ἔξυπνη γυναῖκα, καὶ δὲν εὕρευρε μόνον νὰ πηγαίνῃ μὲ τὴν ἅμαξαν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πράγματα.

Ἐπῆρε τὸ χρυσό της ψαλίδι, ἔκοψε ἐν κομμάτι μεταξωτοῦ καὶ ἔρραψε μιαν εὔμορφη τσεπίτσα. Τὴν ἐγέμισε μὲ καλαμπόκια, τὴν ἔδεσεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν βασιλοπούλα καὶ ἔκαμε μίαν μικρὰν τρύπαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν τὰ καλαμπόκια θὰ ἐχύνοντο εἰς τὸν δρόμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπήγαινε ἡ βασιλοπούλα.

Τὴν νύκτα, ὁ σκύλος ἐπανῆλθε, ἐπῆρε τὴν βασιλοπούλα εἰς τὴν ράχιν του καὶ τὴν ἔφερε εἰς τὸν στρατιώτην. Οὗτος τὴν ἠγάπα τόσον πολύ, ὥστε ἤθελε νὰ ἦτο βασιλόπουλο καὶ αὐτὸς διὰ νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα.

Τὰ καλαμπόκια εἶχαν πέσῃ εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὸ παλάτι ἕως εἰς τὴν θύραν τοῦ στρατιώτου· ὁ σκύλος δὲν το ἐννόησε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἔμαθαν εὐκόλως ποῦ ἐπῆγεν ἡ κόρη των. Συνέλαβαν τὸν στρατιώτην καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακήν.

Ἦτο κλεισμένος ἐκεῖ μέσα. Τί νύκτα! τί μελαγχολία! Καὶ ὡς νὰ μὴν ἔφθαναν αὐτά, ἦλθαν καὶ του εἶπαν: Αὔριο θὰ σε κρεμάσουν! Δὲν ἦτο καλὴ εἴδησις αὐτή, καὶ ὁ δυστυχὴς εἶχε λησμονήσῃ καὶ τὸ πυρεῖόν του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εἶδε, μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ παραθύρου, πλῆθος πολύ, τὸ ὁποῖον ἐπήγαινε μαζευμένον ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν διὰ νὰ ἴδῃ πῶς θὰ τὸν κρεμάσουν. Ὅλοι ἔτρεχαν ἕνας μαθητὴς μάλιστα ὑποδηματοποιείου, μὲ τὴν ποδιά του καὶ τὲς παντοῦφλές του, ἔτρεχε τόσον πολύ, ὥστε μία ἀπὸ τὲς παντοῦφλες του ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ πόδι του καὶ ἐπῆγε κ' ἐκτύπησε ἀκριβῶς εἰς τὸν τοῖχον, ὀπίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκάθητο ὁ στρατιώτης καὶ ἔβλεπε μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα.

— Αἴ, παπουτσῆ, μὴ βιάζεσαι διὰ τόσον, τῷ ἐφώναξεν ὁ στρατιώτης, χωρὶς ἐμένα τίποτα δὲν θὰ γίνῃ. Ἀλλὰ ἂν θέλῃς νὰ τρέξῃς ἕως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἐκαθήμην, καὶ νὰ ζητήσῃς τὸ τσακμάκι μου θὰ σου δώσω εἴκοσι λεπτά. Ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνία νὰ τρέχῃς.

Ὁ μαθητὴς τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, ἤθελε νὰ κερδίσῃ τὰ εἴκοσι λεπτά, καὶ ἐπέταξε ὡσὰν πουλί, εὗρε τὸ πυρεῖον, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν στρατιώτην καὶ — τώρα θ' ἀκούσετε!

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν εἶχαν στήσῃ μίαν μεγάλη κρεμάλα, τριγύρω εἰς τὴν ἐποίαν ἦσαν στρατιῶται καὶ περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδες ἄνθρωποι. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς ἕνα μεγαλοπρεπῆ θρόνον ἀντίκρυ ὁ δικαστὴς καὶ ὅλον τὸ συμβούλιον.— Ὁ στρατιώτης ἦτο πλέον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας, θὰ τοῦ ἐπερνοῦσαν τὸ σχοινὶ εἰς τὸν λαιμόν· ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ εἰπῇ τὴν τελευταίαν του ἐπιθυμίαν. Εἶνε συνήθεια, εἶπε, νὰ δίδουν αὐτὴν τὴν χάριν εἰς τὸν κατάδικον ὁ ὁποῖος πρόκειται ν' ἀποθάνῃ μετ' ὀλίγας στιγμάς. Εἶπε λοιπὸν ὅτι ἐπεθύμει νὰ πιῇ ἕνα τσιγάρον, τὸ τελευταῖόν του. Ὁ βασιλεὺς δὲν εἰμποροῦσε νὰ του ἀρνηθῇ αὐτὴν τὴν χάριν. Λοιπὸν ὁ στρατιώτης ἐπῆρε τὸ πυρεῖόν του καὶ ἐκτύπησε· ἕν, δυό, τρία! Ὤ! νὰ καὶ οἱ τρεῖς σκύλοι φανερόνονται ἔξαφνα· ἐκεῖνος που εἶχε 'μάτια μεγάλα ὡσὰν φιλτζάνια τσαϊοῦ, ἐκεῖνος πού τα εἶχε πλατειὰ ὡσὰν τροχοὺς ἁμάξης, καὶ ἐκεῖνος πού τα εἶχε χονδρὰ σὰν πύργο ὁλοστρόγγυλο.

— Βοηθῆστέ με γιατὶ μὲ κρεμοῦν! ἐφώναξε ὁ στρατιώτης.

Τότε οἱ σκύλοι ὥρμησαν ἐπάνω εἰς τὸν δικαστὴν καὶ εἰς τὸ συμβούλιον, ἐπῆραν τὸν ἕνα ἀπὸ τὸ πόδι, τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν μύτη, καὶ τους ἐτίναξαν τόσον ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, ὥστε ἔπεσαν κάτω χίλια κομμάτια.

«Δὲν θέλω!» εἶπεν ὁ βασιλεύς· ἀλλ' ὁ χονδρότερος σκύλος τὸν ἐπῆρε μαζὶ μὲ τὴν βασίλισσα καὶ τοὺς ἐτίναξεν ὑψηλὰ ὡσὰν τοὺς ἄλλους. Οἱ στρατιῶται ἐτρόμαξαν, καὶ τὸ πλῆθος ἐφώναξε: «Στρατιώτη, θὰ γίνῃς βασιλεύς μας, καὶ θὰ πάρῃς γυναῖκα τὴν ὡραία βασιλοπούλα».

Καὶ ὁ στρατιώτης ἐκάθησεν εἰς τὴν ἅμαξαν τοῦ βασιλέως· οἱ τρεῖς σκύλοι ἐχόρευον ἐμπρὸς καὶ ἐφώναζαν: Οὐρρά! Οἱ μάγκες ἐσφύριζαν μὲ τὰ δάκτυλά των, καὶ οἱ στρατιῶται παρουσίαζον ὅπλα. Ἡ βασιλοπούλα ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ χάλκινο παλάτι καὶ ἔγινε βασίλισσα.

Ὁ γάμος ἐβάσταξεν ὀκτὼ ἡμέρας· εἶχαν προσκαλέσῃ καὶ τοὺς τρεῖς σκύλους, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ τραπέζι πρὸ πάντων, ἄνοιξαν μεγάλα, θεόρατα τὰ μάτια τους.

(Andersen) ΔΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν εἰς τὴν Διάπλασιν διὰ τὸ ἔτος 1902.

ΣΑΚΙΣ ἐγγάφῃ τις νέον συνδρομητὴν εἰς τὴν «Διάπλασιν», ἐπεκράτησε νὰ λέγωμεν ὅτι ξεσπαθόνει. Κατ' ἔτος γίνεται ξεσπάθωμα. Κατ' ἔτος οἱ φίλοι μας, οἱ μόνοι κατάλληλοι διὰ νὰ διαδίδουν τὴν ἰδέαν τῆς Διαπλάσεως καὶ νὰ προσηλυτίζουν καὶ ἄλλα μέλη εἰς τὴν μεγάλην πνευματικήν μας οἰκογένειαν,— οἱ φίλοι μας, λέγω, ἀντιλαμβανόμενοι τοῦτο καὶ ὡς καθῆκον, ἐνεργοῦν μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ ἐγγράφουν νέους συνδρομητάς. Ἀμιλλῶνται μάλιστα μεταξύ των, ποῖος νὰ ἐγγράψῃ τοὺς περισσοτέρους. Κατ' ἔτος λοιπὸν ἡ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ μας αὐξάνει, καὶ ἡ αὔξησις αὕτη συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν βελτίωσιν καὶ καταφανῆ αὐτοῦ πρόοδον.

Ἄρα, οἱ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐγγράφοντες νέους συνδρομητάς, οἱ ξεσπαθώνοντες δηλαδή, προσφέρουν μεγάλην ἐκδούλευσιν, ὄχι μόνον πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐγγράφουν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ὁλομέλειαν τῶν συναδέλφων των,—πρὸς τὴν οἰκογένειαν ἐν γένει,—μίαν ἐκδούλευσιν ἀξίαν παντὸς ἐπαίνου, τιμῆς καὶ ἐνθαρρύνσεως.

Εἶπα, ὅτι οἱ φίλοι μου ἀμιλλῶνται μεταξύ των ποῖος νὰ ἐγγράψῃ τοὺς περισσοτέρους συνδρομητάς. Καὶ ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐνθαρρύνω τὴν ὡραίαν καὶ εὐγενῆ αὐτὴν ἀμίλλαν, ἀπεφάσισα νὰ προκηρύξω φέτος ἕνα Ἔκτακτον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, ὁ ὁποῖος νὰ καταργῇ μὲν τοὺς παλαιοὺς ὅρους τοῦ Ξεσπαθώματος,—Γραμμάτια Δώρου καὶ λοιπά, τὰ ὁποῖα μοῦ φαίνονται πλέον ἀνεπαρκῆ,—νὰ συντείνῃ δὲ διὰ νέων ὅρων, πληρεστέρων καὶ δικαιοτέρων εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ Ξεσπαθώματος, καὶ συνεπῶς εἰς τὴν τελειοποίησιν τοῦ περιοδικοῦ μας, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀσφαλῶς μία σημαντικὴ αὔξησις τῆς κυκλοφορίας του.

Οἱ ὅροι τοῦ Ἐκτάκτου αὐτοῦ Διαγωνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ μίαν τῶν καινοτομιῶν τοῦ 1902, εἶνε οἱ ἑξῆς:

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος κάθε συνδρομήτης, ἢ συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἔτος 1902 ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Β'. — Ἐφ' ὅσον ἐγγράφῃ τις νέους συνδρομητάς, δύναται νὰ στέλλῃ τὰ ὀνόματα των μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς των, ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, χωρὶς νὰ ἀναμένῃ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, διότι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

Γ'. — Οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, ἂν ἡ συνδρομή των φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ ἔχουν ὅλα τὰ δῶρα καὶ τὰ προνόμια, τὰ προκηρυχθέντα διὰ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου τῆς «Διαπλάσεως».

Δ'. — Τὰ βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐγγράψῃ τοὺς περισσοτέρους νέους συνδρομητὰς μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1902, κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον:

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θὰ ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας, ὅσοι ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου θὰ ἐγγράψουν, εἴτε διὰ μιᾶς εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, περισσοτέρους τῶν δέκα νέους συνδρομητὰς διὰ τὸ ἔτος 1902.

Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ Διαπλάσει ἡ εἰκών των, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποίαν θά μας στείλῃ ἕκαστος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἐγγράψας τοὺς περισσοτέρους, θὰ ἀνακηρυχθῇ κορυφαῖος, καὶ ἡ εἰκών του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος εἰς μεγαλήτερον σχῆμα.

Ἐκτὸς τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, εἰς τοὺς τυχόντας πρώτης τάξεως βραβείου θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μας ἐκδεδομένων, εἴτε ὑπὸ ἄλλου Ἀθηναϊκοῦ Βιβλιοπωλείου— κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν νέων συνδρομητῶν τοὺς ὁποίους ἐνέγραψεν ἕκαστος· Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ δύο φράγκα κατὰ συνδρομήν, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης φρ. 1,50. (π. χ. Ὁ ἐγγράψας 15 συνδρομητάς, ἐὰν εἶνε κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας 30 φράγκων (2 X 15=30), ἐὰν δὲ εἶνε ἐκ τῶν ἄλλων, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 22,50 (1,50 X 15=22,50).

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν βιβλίων τῶν ἐξ ἄλλων βιβλιοπωλείων προερχομένων θὰ εἶνε εἰς βάρος τοῦ παραγγέλλοντος, τῶν δὲ ἐκ τοῦ Γραφείου μας εἰς βάρος ἡμῶν.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου θὰ ἐγγράψουν, εἴτε διὰ μιᾶς εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, ἀπὸ ἕνα ἕως δέκα νέους συνδρομητὰς διὰ τὸ ἔτος 1902.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποίαν θά μας στείλουν, οἱ εἴκοσι πέντε πρῶτοι κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐγγράψῃ τοὺς περισσοτέρους συνδρομητάς. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ ἐγγράψῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συνδρομητῶν μὲ ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτοις ἐπίσης θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία ὅπως καὶ εἰς τοὺς τῆς 1ης τάξεως, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι, ὁ μὲν ἐγγράψας τοὺς περισσοτέρους συνδρομητὰς θὰ ὑπολογίσῃ φρ. 1,50 κατὰ συνδρομήν, οἱ δὲ ἄλλοι φρ. 1,25.

Ὅλων τῶν ἄλλων θὰ δημοσιευθῶσι μετ' ἐπαίνου τὰ ὀνόματα, καὶ θὰ λάβουν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μας μόνον ἐκδεδομένων, ὑπολογίζοντες ἓν φράγκον κατὰ συνδρομήν.

Αὐτοὶ εἶνε οἱ ὅροι τοῦ νέου μας Διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἀγαπητοί μου

φίλοι, κινούμενοι ὄχι βέβαια μόνον ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τοῦ βραβείου, ἀλλὰ προπάντων ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐργάζονται ὑπὲρ εὐγενοῦς σκοποῦ, συντελοῦντες εἰς τὴν ἐξάπλωσιν καὶ εἰς τὴν πρόοδον τοῦ περιοδικοῦ μας. Οὕτω δὲ πράττοντες, θὰ ἔχουν ὄχι μόνον τὴν ἰδικήν μου εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους θὰ ἐγγράψουν, καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν συναδέλφων των.

Ἀγγελίας τοῦ 1902, εἰδικῶς διὰ τὸ Ξεσπάθωμα, θὰ στείλω λίαν προσεχῶς εἰς τοὺς φίλους μου ὅλους. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι εἰμπορεῖτε νὰρχίσετε ἀπὸ τώρα τὰς ἐνεργειάς σας καὶ νὰ ἐγγράφετε νέους συνδρομητάς, διότι,—ὅπως καλλίστα γνωρίζετε, — πρὸς τοῦτο δὲν εἶνε καὶ ἀπαραίτητος ἡ Ἀγγελία.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1900

Ἔληξε καὶ ἡ Διαλογὴ τῶν Εὐσήμων, τῶν ἀπονεμηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1900, — εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἐβοήθησαν καὶ οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι φίλοι μου, οἱ ἀποστείλαντες ἀξιεπαίνως τὴν Σημείωσιν τῶν Εὐσήμων των, καθὼς τοὺς εἶχα παρακαλέσῃ, — καὶ ἰδοὺ σήμερον τὰ ἀποτελέσματα:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν (ἔλαβεν Εὔσημα 56.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐθνικὸς Ὕμνος, 52.— Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, 50.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αὐσίχαρτον, 49.—Σμυρνηοπούλα, 42.— Ἀγγουρολογιώτατος, 40.

ΕΠΑΙΝΟΙ: Σοφὸς Πιττακὸς, 35.— Ἀταβύριον Ῥόδου, 33.— Θεαγένης, 31 — Λαξία, 30· — Ἐρυθρὸν Νέφος, 20.— Κόδρος, 27.— Ἑλληνοπούλα, 25.— Πυθαγόρας ὁ Σάμιος 27. — Κινέζος Δῆ, 25. — Ὄλτις ὁ Γριπεύς, 24. — Κεραυνός, 24.— Ζωηρὰ Φλὲξ, 23.— Γρυνιάρα, 23. — Ζουλέττα, 22.—Γουλιέλμος Τέλος 22.— Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, 22 — Ἐξίριστος Ἁρματωλός, 21. — Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν, 20.— Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκώνης, 20.— Ῥόδον τῆς Αὐγῆς, 20.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Αὐγερινός, 19.—Κατσαρομάλλω, 19.— Μενεξεδένια, 19.— Χιονοσκεπὴς Δίρφη, 19.— Ἀσκροποταμίτης, 19.—Τατάνης, 18.— Ἀπόγονος τοῦ Χάση, 18. – Διαφευσθεῖσα Ἐλπίς, 18.— Μικρὰ Δεσποινίς, 17.— Ναυτόπαις, 16.— Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, 16.— Ζωγράφος Θαλασσινός, 16.— Ἀρτανιάν, 18.— Πικραμένη Καρδούλα, 15 — Τάνταλος, 15.— Κόκκινε τῶν Τεμπῶν, 15.— Φλοῖσβος τοῦ Εὐξείνου, 14.— Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, 13.— Ἕνα Χιωτάκι, 13.— Σιωπηλὴ Νύξ, 13.— Μικρὸς Ἀθηναῖος, 13.—Μαῦρος τῆς Βενετίας, 12.—Μπὰμ-Μπούμ, 12.— Δίχρωμος Φουξία, 12.— Αὔρα τῆς Κερκύρας, 12.— Δημότις Βώλου, 11.— Ψάλτης τῶν Δαπῶν 11.— Σέλευκος ὁ Κεραυνός, 11.— Πειραϊκὴ Αὔρα, 11. — Φιλόπατρις Ἰάς, 11. — Νοσταλγὸς Ἕλλην, 11. — Καυκασία, 11.—Ὠρίων, 10.—Ὡραία Ἀπείρανθος, 10.— Χωλὸς Διάβολος, 10. — Χιωτοπούλα, 10. — Φρίξος 10.— Σῦρε κ' Ἔλα 10.— Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, 10.— Μονογενής, 10.— Καρδία ὑπὸ Πέτραν, 10.— Κωνσταντῖνος Ἀγγελίδης, 10.— Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, 10.— Ἀρχηγὸς τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν, 10.— Εὔθυμος Ναύτης, 10. — Ἠπειρώτης, 10.— Ὀδυσσεὺς ὁ Ἰθακήσιος, 10.—

Τοὺς λαβόντας Εὔσημα κάτω τῶν 10 δὲν ἀναφέρω, ἐπειδὴ εἶνε πολλοὶ καὶ δὲν ὑπάρχει χῶρος. Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ ἐκλέξουν τὰ δῶρά των, συμφώνως πρὸς τὸ Ε'. Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ· τὴν δὲ Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν νὰ στείλῃ καὶ τὴν φωτογραφίαν της πρὸς δημοσίευσιν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θ'.

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Λαχανάκης καὶ ἡ Μαρουλιὼ ἐκοιμῶντο ἥσυχα-ἥσυχα, μιὰ γρηὰ ἐμβῆκε 'στὸν λαχανόκηπον, ἔκοψε τὸ λάχανό τους, τὸ ἐφόρτωσε 'στὸ ἀμάξι της, μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα, κ' ἐτράβηξε ἴσια 'στὴν ἀγορά, γιὰ νὰ τα πωλήσῃ.

Τὸ πρωΐ, μιὰ καλὴ γυναῖκα ἐπῆγε 'στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ ψωνήσῃ. Βλέπει τὰ ὡραῖα λάχανα τῆς γρηᾶς, κ' ἐπειδὴ τῆς ἄρεσε πολὺ ἡ λαχανόσουπα, ἀπεφάσισε νὰγοράσῃ ἕνα— τὸ πειὸ μεγαλο.

Τὸ πειὸ μεγάλο ἔτυχε νὰ εἶνε τὸ λάχανο, ποῦ εἶχε μέσα τὰ δύο παιδάκια. Τὸ ἀγόρασε λοιπὸν καὶ μὲ χαρὰ τὸ ἐπῆρε 'στὸ σπίτι της.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια.)

Ἡ Ἑρμάνη διέσχισε τὴν αἴθουσαν, καὶ πλησιάσασα τὸν παιδαγωγόν, τῷ εἶπε μὲ τὸν σεβασμόν, τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὸν καλόν της σύμβουλον:

— Συγνώμην, Δὸν Ἰουστῆνε. Θὰ παθετε ὅ,τι παθαίνουν ὅλοι οἱ καλοί, ὅταν παραδίδωνται ἄνευ ὅρων. Ἀλλὰ πρῶτα, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῆτε καὶ νὰναγνωρίσετε ὅτι μοῦ ὀφείλετε μίαν χάριν.

— Τὸ ἀναγνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Ἰουστῆνος μειδιῶν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι τοῦ εἶχα λησμονήσῃ· ἀλλὰ θὰ ἦτο ἥκιστα ἔντιμον ἐκ μέρους μου νὰρνηθῶ τὴν ὀφειλήν μου . . . Λοιπόν, μὲ τί νόμισμα ὀφείλω νὰ σάς την πληρώσω, δεσποινὶς Ἑρμάνη;

— Ἀ, ἠξεύρω ὅτι εἶνε παράξενη ἡ θυσία, τὴν ὁποίαν θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν σοφώτερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, νὰ προσποιηθῇ τὸν ἠλίθιον. Καὶ ὅμως αὐτὴν τὴν θυσίαν θὰ σάς την ζητήσω, Δὸν Ἰουστῆνε, δι' ὅσον καιρὸν θὰ μείνῃ ὁ κύριος Ὀρδερῖκος Γουϊλέρμος εἰς τὸ Βέρναζον.

— Ἀλλὰ διὰ τί; πρὸς ποῖον σκοπόν;

— Ἰδοὺ διατί. Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι, ὅταν ὁ κύριος Ὀρδερῖκος παρέδωκε τὰς περ-

γαμηνάς του εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ὁ Γάστων, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ παραταθῇ ἡ ἀκρόασις, ἀπέφυγε μὲ τρόπον νὰ τας ἀναγνώσῃ, λέγων « Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ τοῦ Δὸν 'Ιουστήνου». Καὶ ὁ ἡλίθιος αὐτὸς ἐφαντάσθη ὅτι ὁ ἀδελφός μου δὲν ἤξευρεν ἀνάγνωσιν!

— Ποῦ το ἠξεύρετε;

— Μᾶς το εἶπεν ὁ 'Ιωβῆνος.

— Εἶνε ἀστεῖον, πραγματικῶς· ἀλλ' εἶνε εὔκολον νὰ πεισθῇ περὶ τοῦ ἐναντίου ὁ ξένος σας, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ βοηθήσω εἰς τοῦτο.

— 'Οχι, ὄχι, ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ 'Ερμάνη· θὰ μας βοηθήσετε διὰ νὰ τον ἀφήσωμεν εἰς τὴν πλάνην του. Μοῦ ἐδώσατε τὸν λόγον σας, Δὸν 'Ιουστῆνε...

— Θέλετε λοιπὸν νὰ ψευσθῶ, δεσποινίς;

— 'Αρκεῖ, θεέ μου, νὰ σιωπήσετε, καὶ ἡμεῖς ἀναλαμβάνομεν τὰ ἄλλα, εἶπε ζωηρῶς ἡ 'Αδελαΐς.

— Μὴν ἀνησυχῆτε διὰ τὴν συνωμοσίαν μας, μεγάλε μου φίλε, εἶπεν ὁ Γάστων. Μετὰ τὴν τραγῳδίαν, ἂς γίνῃ καὶ μία μικρὰ κωμωδία, διὰ νὰ διασκεδάσωμεν. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ κακὰς συνεπείας.

— Κανεὶς δὲν ἠξεύρει τί συνεπείας εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ. 'Αφ' οὗ ὅμως εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ δώσω τὸν λόγον μου εἰς τὴν 'Ερμάνην ἀνεπιφυλάκτως, ἔχετε τὴν ἄδειαν νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν ἀστειότητά σας. Μάθετε ὅμως ὅτι δὲν την ἐπιδοκιμάζω. Λαμβάνω μέρος εἰς αὐτὴν ἀκουσίως μου, καὶ εὔχομαι νὰ μὴ μετανοήσῃ κανείς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Περὶ τοῦ πῶς δύναται τις νὰ παταχθῇ κρίνων τὸν ἄλλον, εἴτε ἐκ τῶν λόγων του, εἴτε ἐκ τῆς σιωπῆς του.

Ὁ κύριος 'Ορδερῖκος εἶχεν ἀνακτήσῃ ὅλην του τὴν ἀταραξίαν, ὅταν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου τον ἔφερε πάλιν ἀπέναντι τῶν οἰκοδεσποτῶν.

Τὴν συνομιλίαν διηύθυνε μὲ τρόπον εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ τον διαφωτίσουν περὶ τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ μέλλοντος μαθητοῦ του. 'Αλλ' ἐδῶ ἴσα-ἴσα τον ἀνέμενον οἱ τέσσαρες συνωμόται, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔβλεπον τὴν ὥραν πότε νὰρχίσῃ τὸ παιγνίδι... Φυσικά, ὁ Γάστων εἶχε τὸ προνόμιον νὰ θέτῃ τὰς πρώτας ἐρωτήσεις. Προσεποιήθη λοιπὸν ὅτι εἶνε ἐμπαθὴς λάτρις τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων. Εἰς τὰς μακρὰς δημηγορίας τοῦ κυρίου καθηγητοῦ περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς σπουδῆς καὶ τῆς καλιεργείας τοῦ πνεύματος,ἀπεκρίνετο μὲ διηγήσεις περὶ γυμνασίων, κυνηγίων καὶ ἱπποδρομιῶν. Καὶ ὁσάκις κανὲν λατινικὸν ἢ ἑλληνικὸν ρητὸν ἐποίκιλε τὴν γαλλικὴν ὁμιλίαν τοῦ κυρίου 'Ορδερίκου, ὁ Γάστων προσεποιεῖτο, ὅτι δὲν ἐννοεῖ λέξιν.

'Απὸ καιρὸν εἰς καιρόν, ὁ κύριος 'Ορδερῖκος ἀνύψωνε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ κυττάξῃ καλλίτερα τὸν ἄφωνον παιδαγωγόν, ὁ ὁποῖος, κύπτων ταπεινῶς εἰς τὸ πινάκιόν του, ἐφαίνετο τόσον ἀναίσθητος πρὸς τοὺς στίχους τοῦ 'Ορατίου καὶ τοῦ 'Ομήρου, ὅσον ἕνας γάϊδαρος πρὸς τοὺς ἤχους τῆς λύρας ἢ τῆς σάλπιγγος. Καὶ διὰ νὰ βολιδοσκοπήσῃ ὅλον τὸ βάθος τῆς ἀμαθείας του, ὁ σοφὸς καθηγητής τον ἠρώτησε μετὰ περισσῆς εἰρωνείας:

— Ποῦ ἐσπουδάσατε, Αἰδεσιμώτατε; εἰς τὴν σχολὴν ἴσως τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου;

—'Οχι· ἀπεκρίθη ὁ Δὸν 'Ιουστῆνος· ἤμουν μοναχὸς εἰς τὴν Παναγίαν τῆς Φλωρεντίας.

— 'Α, εἶσθε 'Ιταλὸς καὶ ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν; πόσας ἐρωτήσεις ἤθελα νὰ σας ἀπευθύνω περὶ τῶν σκοτεινῶν χωρίον τοῦ Δάντου σας,τὰ ὁποῖα θὰ ἐννοῆτε βέβαια καλλίτερα ἀπὸ ἕνα Γάλλον, ἔστω καὶ ἐμπαθῆ θαυμαστὴν τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ ποιητοῦ τῆς Κολάσεως καὶ τοῦ Παραδείσου!

— Δὲν εἶμαι ὁ ἁρμόδιος, ἀπεκρίθη ὁ Δὸν 'Ιουστῆνος. Ποιὸς ξεύρει τί ἐννοοῦν οἱ ποιηταί!..'Επειτα, δὲν ἔχω ἐδῶ αὐτὰ τὰ ποιήματα, καὶ δὲν ὁμιλῶ εὐχερῶς περὶ 'Ιταλίας. Συγχωρήσατε τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν ἑνὸς ἐξορίστου.

— Πρέπει ὅμως, ἐπέμεινεν ὁ κύριος 'Ορδερῖκος, νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν περιέργειάν μου δι' ἕν ἄλλο: Θὰ ἐγνωρίσατε βέβαια εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἕνα μέγαν σοφὸν, εὐρωπαϊκῆς φήμης, ἢ τοὐλάχιστον θὰ ἠκούσατε περὶ αὐτοῦ. Πληροφορήσετέ με, σᾶς παρακαλῶ, περὶ τοῦ εὐγενοῦς Ζουστινιάνη, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ σοφοὶ ὀφείλουν τὴν ἀνακάλυψιν καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ 'Οβιδίου, καθὼς καὶ δύο βιβλίων ἐκ τῶν Γερμανικῶν Πολέμων τοῦ Τακίτου...

'Ο Δὸν 'Ιουστῆνος ὑπέφερε μαρτύριον. Δὲν εἶχε προΐδῃ τὴν περίστασιν, καθ' ἣν ὁ ξένος θὰ τον ἠρώτα περὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου· ὑπέφερεν, ὄχι διότι δὲν ἠδύνατο τἀποδεχθῇ τὰ ἐγκώμια τοῦ θαυμαστοῦ του, ἀλλὰ διότι δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, χωρὶς νὰ ψευσθῇ.

Ὁ Γάστων ἦλθε πρὸς βοήθειάν του:

— Μὴν ἐρωτᾶτε γιὰ τέτοια τὸν παιδαγωγόν μας, κύριε 'Ορδερῖκε Γουϊλέρμε. Δὲν εἶνε ἄνθρωπος τῶν βιβλίων αὐτός, τοῦ ὁποίου ἡ νεότης διέλαμψεν εἰς ὅλα τὰ παιδία τῶν ἰταλικῶν μαχῶν.

— Πραγματικῶς, ἔγινα ἱερεὺς πολὺ ἀργά, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ Δὸν 'Ιουστῆνος· εἰς τὴν ἀρχὴν ἠκολούθησα τὸ στάδιον τῶν ὅπλων.

— 'Α, δι' αὐτὸ λοιπόν... εἶπεν ὁ κύριος 'Ορδερῖκος, μὲ ὕφος οἴκτου πρὸς τὴν τόσην φιλολογικὴν ἄγνοιαν. Καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτον σας ἐπάγγελμα σᾶς ἔμεινεν ἡ συνήθεια νὰ περιβάλλεσθε τὸν θώρακα καὶ νὰ πολεμῆτε, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ 'Αρχιεπισκόπου Τουρπίνου;

— Τοῦ ἀρχιεπισκόπου Τουρπίνου; ἐπανέλαβεν ὁ Γάστων. Ποιὸς εἶνε πάλιν αὐτός; Ποτὲ δὲν μου διηγήθητε τὴν ἱστορίαν του, προσέθεσεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Δὸν 'Ιουστῆνον.

Ὁ παιδαγωγὸς ἐσιώπησεν. 'Ερύθημα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκραγῇ εἰς γέλωτα... Ὁ δὲ 'Ορδερῖκος ἀπέμεινε κατάπληκτος. Θεέ μου, πῶς ἦτο δυνατὸν τόση παχυλὴ ἀμάθεια νὰ χαρακτηρίζῃ ἕνα ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως; Νὰ μὴ γνωρίζῃ οὔτε τὴν ἱστορίαν τῆς ἱππασύνης, τὴν ἐνδοξοτέραν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του;... Νάγνοῃ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τουρπίνου;

Καὶ ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὴν ὀροφήν, εἰς ἔνδειξιν λύπης βαθείας, εἶπε πρὸς τὸν Γάστωνα:

—Μὰ εἶνε δυνατόν, Ὑψηλότατε,—καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἀφύπνισαν τὸν ἔρωτά σας πρὸς τὴν ἱστορίαν, ἡ ὁποία εἶνε ὁμόνος διδάσκαλος τῶν πρεγκίπων καὶ ὁ ὁδηγὸς τῶν μελλόντων ἀνδραγαθημάτων των,— εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἠκούσατε ποτὲ τὸ 'Ασμα τοῦ Ρολάνδου, ὅπου ὁ Καρολομάγνος καὶ ὁ Τουρπῖνος, ὁ ἀρχιεπίσκοπός του, ἐκστρατεύουν μαζὶ κατὰ τῶν Σαρακηνῶν;... Τί κάμνετε ἐδῶ τὰ βράδυα;

— Τί νὰ κάμωμεν; κοιμούμεθα, ἀπεκρίθη μὲ ἀδιαφορίαν ὁ Γάστων. Τί κάμνουν, οἱ ἱέρακές μου, ἀφ' οὗ πετάξουν ὅλην τὴν ἡμέραν; κοιμοῦνται. Καὶ εἶνε ὁ μόνος τρόπος, διὰ νὰνακτήσουν τὴν ἐλαστικότητα τῶν πτερύγων των διὰ τὴν ἐπαύριον.

— Σᾶς ἐννοῶ, ὑψηλότατε. 'Αλλὰ θὰ ἐστοιχημάτιζα ὅτι, διὰ νὰ σας κοιμίσουν, θά σας ἐνανούριζαν μὲ τὰ παλιὰ τραγούδια τῆς Γαλλίας. Παντοῦ εἰς αὐτά, θὰ ἐπανευρίσκετε τοὺς προγόνους σας καὶ τοὺς ἄθλους των. Καὶ χωρὶς νὰνατρέξωμεν μακρότερον ἀπὸ τὸν ἔνδοξον πάππον σας, τὸν δοῦκα τῆς Αὐρηλίας....

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Γάστωνος ἐσπινθηροβόλησαν. 'Ελησμόνησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποκριθῇ τὸν ἀγράμματον, καὶ ἀνέκραξε:

— Πῶς; θέλετε νὰ μου μάθετε τὴν ἠττάν μας εἰς τὸ 'Αζινκοὺρ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ πάππου μου εἰς τὸ Λονδίνον; Μάθετε ὅτι ὁ δοῦξ τῆς Αὐρηλίας δὲν εἶνε ὁ ἕνοχος τῆς ἥττης καὶ τῆς ἰδίας του συμφορᾶς. Πταίει ἡ στρατηγική μας, ἡ ὁποία ἔταξεν ἀνυήτως ἱππότας βαρέως ὡπλισμένους ἐναντίον τοῦ ἐλαφροῦ πεζικοῦ τῶν 'Αγγλων. Αἱ γενναῖαι καρδίαι καὶ οἱ εὐκίνητοι πόδες κερδίζουν τὰς μάχας, κύριέ μου. Τὸ ἓν χωρὶς τὸ ἄλλο δὲν ἀρκεῖ, ἀπόδειξις ὁ πάππος μου καὶ τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας μας, ποῦ ἐνικήθη εἰς τὰ ἕλη τοῦ 'Αζινκούρ. 'Ω, ἂς ἦταν ἐκεῖ μερικὲς χιλιάδες ἀπὸ τοὺς ὀρεινούς μου, καὶ θὰ ἔβλέπατε πῶς θὰ ἐτσάκιζαν τοὺς 'Αγγλους τοξότας! Μοῦ φαίνεται περίεργον, πῶς δὲν ἐμάντευσε τὸ μυστήριον τῆς νίκης κανεὶς ἀπὸ τόσους γενναίους γάλλους ἱππότας... 'Ω, ἐὰν ποτέ...

('Επεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ S Blandy)

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Κάποιος εἶχεν ἕνα λαμπρὸν σκύλον. Τὴν ἡμέραν ἐκυνηγοῦσε καὶ τὴν νύκτα ἐφύλαττε τὸ σπίτι. Ποτὲ δὲν ἄφινε τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦτό τον ὑπερηγάπα.

Τὸν σκύλον αὐτὸν ἔχων ὑπ' ὄψει του, ἕνας ποιητὴς ἔγραψε τοὺς ἀκολούθους στίχους:

« Μὴν ἀπορῆτε, ἂν συχνὰ ἀγαποῦν ἕνα σκύλον περισσότερον ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον. Ὁ ἕνας εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ζῷον πολὺ πλέον ἄπλησταν ἀπὸ τὸν ἄλλον.

« 'Απὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὁ σκύλος δὲν ζητεῖ παρὰ ἓν κόκκαλον.

« Καὶ ὅ,τι ὑπάρχει εἰς ὅλον τὸν κόσμον, δὲν εἶνε ἀρκετὸν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀπληστίαν ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου.

« Κτυπήσατε τὸν σκύλον· δὲν θὰ σας ἐγκαταλείψῃ διὰ τοῦτο. Παύσατε νὰ εὐεργετῆτε ἕνα ἄνθρωπον· θὰ σας ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως.»

Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς σκύλος ἀπέθανε, καὶ ὁ κύριός του ἐλυπήθη κατάκαρδα. Διὰ νὰ παρηγορηθῇ ὀλίγον, τὸν ἔθαψεν εὐπρεπῶς εἰς τὸν κῆπόν του, καὶ τὸ βράδυ προσεκάλεσε τοὺς φίλους του εἰς συμπόσιον καὶ τοις ὡμίλησε περὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ μακαρίτου. Τὴν ἐπαύριον, μερικοὶ κακόβουλοι κατήγγειλαν τὰ συμβάντα τῆς ἑσπέρας εἰς τὸν δικαστήν, προσθέσαντες μάλιστα ὅτι ὁ σκύλος ἐκηδεύθη καὶ ἐτάφη μὲ ὅλους τοὺς θρησκευτικοὺς τύπους, ὡς νὰ ἦτο ἄνθρωπος.

Ὁ δικαστὴς ἐσπανδαλίσθη πολὺ καὶ ἔστειλεν ἀμέσως νὰ συλλάβουν τὸν κατηγορούμενον. Κατ' ἀρχὰς τον ἐπέπληξε μεγάλως καί τον ἠρώτησεν ἂν ἦτο ἐκ τῶν ἀπίστων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι λατρεύουν τοὺς σκύλους.

Ὁ κύριος τοῦ σκύλου ἀπεκρίθη:

— Ἡ ἱστορία τοῦ σκύλου μου εἶνε ἐκτεταμένη καὶ θά σε ἐκούραζε· δι' αὐτὸ ἀρκοῦμαι νὰ σου εἴπω,—πρᾶγμα που ἴσως δὲν σοῦ το εἶπαν,— ὅτι ἔκαμε καὶ διαθήκην, μταξὺ δὲ τῶν ἄλλων δωρεῶν του, κληροδοτεῖ καὶ εἰς σὲ πενῆντα λίρας, τὰς ὁποίας σοῦ φέρω ἐκ μέρους του.

Ὁ δικαστής, ἀκούσας ταῦτα, ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοις εἶπε:

— Κυττάξετε πόσον οἱ καλοὶ εἶνε ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν φθόνον! ἐνθυμηθῆτε πόσα κακὰ μοῦ εἶπαν διὰ τὸν τίμιον αὐτὸν ἄνθρωπον!

'Επειτα, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κύριον τοῦ σκύλου, τῷ εἶπε:

— 'Αφ' οὗ δὲν ἔκαμες μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίτου, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ το κάμωμεν μαζί.

(Κατὰ τὸ ἀραβικόν)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κύριός τις ἐκτελῶν ἐπὶ βιολίου ἓν τεμάχιον μὲ φρικτὰς παραφωνίας, λέγει ἐπιδεικτικῶς μετὰ τὸ τέλος:

— Φαντασθῆτε ὅτι ἤμουν 8 ἐτῶν ὅταν ἤρχισα νὰ μανθάνω βιολί!

Καὶ ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης:

— Καὶ πόσον ἐτῶν ἤσθε ὅταν ἠρχίσατε νὰ το λησμονῆτε;

Ἐστάλη ἐπὸ τὸν Εὐλπίδων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

« ΕΙΣ τὸ 43ον φυλλάδιον, — μοῦ γράφει ἡ Ἀμφυλλίς,—εἶδα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ναύτου τῆς Ναυαρχίδος, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσα μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως, τὸν συγχαίρω δὲ διὰ τὴν λαμπρὰν ἰδέαν που ἔχει σχηματίσῃ περὶ σοῦ, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ σταθερότητα, τὴν ὁποίαν θά σου ἔχῃ πάντοτε. Ἀλλὰ καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ σε ἀναγνώσῃ καὶ νὰ μὴν ἐνθουσιασθῇ μαζί σου; Ἐγώ, ἀγαπητή μου, συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὴν γνώμην τοῦ Ναύτου τῆς Ναυαρχίδος, διότι αἰσθάνομαι ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ σε ἐγκαταλείψω, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν γίνω... »—Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, πραγματικῶς ποῦ ἔχω τόσον πιστὰς καὶ ἀφωσιωμένας φίλας.

Εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας,ἐλησμόνησες νὰ ἐσωκλείσῃς τὴν νέαν σου διεύθυνσιν, καὶ ἑπομένως ἀγνοῶ ποῦ εὑρίσκεσαι καὶ ποῦ πρέπει νὰ στέλλω τὸ φύλλον σου.

Σοῦ ἔστειλα τὰ ζητηθέντα, Δοξία [ΕΕΕ]· Φαντάζομαι πόσον θὰ σε ὠφέλησεν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς ἡ ὡραία καὶ προσεκτικὴ μετάφρασις, τὴν ὁποίαν ἔκαμες, τοῦ ἐκτενοῦς αὐτοῦ διηγήματος. Ἀνέγνωσα πολλὰ ἀποσπάσματα ἐξ αὐτῆς καὶ ἡ γλῶσσα μοῦ ἤρεσε πολύ, ἂν καὶ θὰ τὴν ἐπροτιμοῦσα κάπως ἁπλουστέραν.

Βασιλεῦ τοῦ Κατέργου, [ΕΕ] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν. Ὁ Ἀνανίας ἐγέλασε πολὺ μ' ἐκεῖνο ποὺ λέγεις ὅτι « ἂν δὲν ἔχῃ ἕτοιμην καμμίαν Κυριακήν, ἂς εἶνε... καὶ Σάββατον ἢ Παρασκευή.» Ἡσύχασε ὅμως, διότι την ἔχει ἑτοιμην καὶ προσεχῶς θὰ δημοσιευθῇ.

Μοῦ γράφει ἐξ Ἄνδρου ἡ φίλη μου Μαρία Κ. Πολέμη, ἡ ὁποία εἰς τὸ 19ον φυλλάδιόν μου εἶχε δημοσιεύσῃ ἄγγελίαν περὶ ἀνταλλαγῆς εἰκονογραφημένων δελταρίων: «Βρυχηδὸν ἐξακολουθοῦν νὰ μου ἔρχωνται τὰ δελτάρια πανταχόθεν. Θαυμάζω πόσον διαδεδομένη εἶνε ἡ Διάπλασις εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Εἶνε τὸ μόνον περιοδικόν, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ δημοσιεύσωμεν ἀγγελίας.»—Κ' ἐγὼ χαίρω, μανθάνουσα ὅτι συνετέλεσα νὰ πλουτίζεται ὁλονὲν ἡ συλλογή τῆς καλῆς μου φίλης.

Νὰ καὶ ἡ Κρητικὴ Σημαία,ἡ ὁποία εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τόσον καιρόν. ἀλλ' ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἔπαυσε νά με ἀγαπᾷ. Εἶνε περιττὸν νὰ σου εἴπω, ἀγαπητή μου, τὰ ὀνόματα ἐκείνων πρὸς τοὺς ὁποίους ὀφείλεις τετράδια Μ. Μυστικῶν. Στεῖλε ὅσα εἶδες ὅτι ὀφείλεις, γράψε ἐπάνω εἰς τὸ καθὲν τὴν λέξιν «καθυστερούμενον» καὶ ἐγὼ τὰ στέλλω ὅπου πρέπει. — Ταῦτα ἀπαντῶ καὶ πρὸς τὸ Μέλι τοῦ Ἡμηττοῦ, καὶ ἐν γένει πρὸς ὅλους, ὅσοι μοῦ ζητοῦν τὰ ὀνόματα.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν, Ἄνθος τοῦ Μαΐου, ἡ ἐπιστολή, εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκθέτεις τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου εἰς τὰς Ἀθήνας. Τί κρίμα νὰ λείπω, ὅταν ἤλθες καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου! (μὰ τί; φεύματα θά σου ἔλεγεν ὁ κ. Παπαδόπουλος;) Καὶ ὁ κ. Φαίδων ηὐχαριστήθη δι' ὅσα γράφεις περὶ τῆς ἐπισκέψεως σου εἰς τὸ Μουσεῖον.

Ἄοπρε Ἀράσιη. (Σ. Μ.) δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον σου, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἀναδειχθῆς εἰς τὸν κύκλον μας.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον, Ζουλεΐκα. Πίστευσε,ὅτι ἡ ἐπιστολή σου μὲ σύγκινησε βαθύτατα...

Ἀσκησμοί, Πληροφορίαι: ἡ Φιλέμουσος Νεᾶνις ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Δεσποιροφορεῦσαν· — ὁ Ὑψιπέτης Ἀετὸς πληροφορεῖ τὴν Παπαροῦναν τοῦ Ἀγροῦ ὅτι ἤδη τὸ ὄνομά της, καὶ ὅτι ματαίως προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ τὸ ἰδικόν του· — ἡ Ἀγάπη τῆς Νεότητος ἀσπάζεται τὴν Δευκὴν Ἀκακίαν καὶ τὴν Νεαρὰν Ὑπαρξιν, τὴν ὁποίαν πληροφορεῖ ὅτι τὸ ψευδώνυμόν της διεδόθη· — ἡ Ἀμαρυλλὶς ἀσπάζεται τὸ Ἄνθος τοῦ Μαΐου καὶ τὴν Κυκλαμιάν, τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷ ἂν θὰ ἔλθῃ τὸν χειμῶνα, καὶ διατί δὲν της ἔγραψε; — ἡ Τραγιάσκα πληροφορεῖ τὸ Λευκὸν Κρῖνον ὅτι εὐχαριστῶς θὰ τῷ εἴπῃ τὸνομά της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ἐπίσης καὶ τἄρχικά της θὰ εἴπῃ εἰς τὴν Χαμένην Εὐτυχίαν· — ἡ Μαρία Παπαγιαννοπούλου πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου, ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον πρὸ πολλοῦ· — ἡ Μαργαριτοφόρος περιμένει ἀνυπομόνως ἐπιστολὴν τῆς Ἐσμεραλδας· — ἡ Μέλλουσα Καλόγρηα ἀντιχαιρετᾷ τοὺς Δικηγόρους τῆς Νεολαίας καὶ τοὺς πληροφορεῖ ὅτι κάθε ἄλλη εἶνε ἢ αὐτή που φαντάζονται· ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, τὴν ἔβαλαν εἰς μεγάλην περιέργειαν· — ὁ Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων ἀνασπάζεται τὸν Ὡρίωνα καὶ δέχεται τὴν μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν ἀναμένων ἐπιστολήν του (διὰ του γραφείου μου)· — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου χαιρετᾷ τὴν Ἀλλοπρόσαλλον καὶ ζητεῖ τὸνομά της ἢ τοὐλάχιστον τἄρχικά· — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα ἀσπάζεται τὴν Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, καὶ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸ ταξεῖδι· πληροφορεῖ δὲ τὸ Κορινθιακὸν Κῦμα ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ του εἴπῃ τὸνομά της, καὶ τὸ ἐρωτᾷ ἂν γνωρίζῃ τὸν Θ. Σ. εἰς τὸν Πειραιᾶ· — ἡ Ἐφεσιακὴ Μαργαρίτα ἀσπάζεται τὴν Χιακὴν Μαργαρίταν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν· — τὸ Σκαφιδάκι ζητεῖ συγγνώμην παρ' ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους, ἕνεκα ἀμελείας, δὲν εἶχεν ἀνταποδώσῃ τὸ ὀφειλόμενα Μ. Μυστικά· — ὁ Παμπόνηρος Κατεργάρης εἰδοποιεῖ τὴν Μικρὰν Κατεργάραν, ὅτι αὐτὸς εἶνε περισσότερον Κατεργάρης, καὶ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τον ἐννοήσῃ· — ἡ Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν λυπεῖται πολὺ διότι δὲν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὰ ὀνόματα τῶν Δικηγόρων τῆς Νεολαίας, μὲ ὅλην τὴν πληροφορίαν τον, καὶ ἀναμένει τὰ Μ. Μυστικά· πληροφορεῖ δὲ τὸν Ὑψιπέτην Ἀετὸν ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν θὰ μάθῃ τἄρχικά της· — ἡ Ζουλεΐκα συγχαίρει ὅλους τοὺς βραβευθέντας μετ' αὐτῆς, καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Σοφὸν Πιτταχάν, τὸν ὁποῖον γνωρίζει· — ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης ἀντιχαιρετᾷ τοὺς Δικηγόρους τῆς Νεολαίας καὶ τους πληροφορεῖ ὅτι περιμένει ἀνυπομόνως τὴν κάραν, ἂν εἶνε δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ἀνταλλάξουν: ἡ Ἐσμεράλδα μὲ τοὺς Δικηγόρους τῆς Νεολαίας καὶ Ρωμαῖον Κικέρωνα·—ἡ Μαύρη Προσωπιδοφόρος μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν. Δενδροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν (μὲ τὰ ὀνόματά των) Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσάκειου, Χιονισμένον Μάϊον καὶ Χρυσοθήραν τῆς Ἀφρικῆς· — τὸ Δευκὸν Κρῖνον μὲ τὴν Ἰτέαν (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα)— ὁ Ἀπόλλων Μουσηγέτης

μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ψυχήν*, *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* καὶ *Εὐτυχῆ Θνητήν* — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸ *Σκοτεινὸν Νέφος*, *Διοπτροφορροῦσαν*, *Ζίκ-Ζὰκ* καὶ *Νευρόσπαστον* — ἡ *Κωπηλᾶτις Κόθρου* μὲ τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν*, *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*, *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*, *Γλυκόφεγγον Σελήνην* καὶ *Τετραπέρατην* (μὲ τὸνομά της) — ὁ *Ναυτόπαις* μὲ τὸν *Ποιητικὸν Νάρκισσον*, *Ἄβραν τῆς Κερκύρας*, *Κόρην τοῦ Δουνάβεως*, *Πένθιμον Κυπάρισσον* καὶ *Ξανθὴν Μαυραμμάταν* (μὲ τὰ ὀνόματά των) — ἡ *Ἀμβρακιῶτις Ἀὔρα* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Μικρὸν Ἀνδριον*, *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* καὶ *Φουσκοθαλασσιάν* — ἡ *Τσιγγανέλλα* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων* καὶ *Πατρικὸν Βαρκάρην* — ἡ *Μελαγχολικὴ Σελήνολάτρις* μὲ τὸν *Παγωμένον Καύκασον*, *Ἴλιον Μέλαθρον* καὶ *Μόνωσιν* — ἡ *Μέλλουσα Καλόγρηα* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν* — ἡ *Κελαιδίστρα* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*, *Κόρην τῆς Ἀχαΐας*, *Διοσκούρους*, *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* (μὲ τὰ ὀνόματά των) — ἡ *Γαλλικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὴν *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*, *Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος* καὶ *Ρουμανικὴν Σημαίαν* — ἡ *Ξανθὴ Μαυρομμάτα* μὲ τὴν *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Μελαγχολικὴν Ἑλληνίδα*, *Μόνωσιν* καὶ *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν* — ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* μὲ τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα* — ἡ *Γαλλικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*, *Νεαϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των) — ἡ *Χαριτωμένη Μουρίτσα* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων*, *Δὸν Ροτρῆγον*, *Τράταν τοῦ Εὐρίπου* καὶ *Κουφιοκεφαλάκην* — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὸν *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*, *Κωπηλάτιδα Κύθρου*, *Παγωμένον Καύκασον*, *Ἀτελίαν τῶν Πατησίων* καὶ *Κυκλαδίτην* — τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* μὲ τὴν *Μεσοποταμίτισσαν*, *Κυκλαδίτην*, *Μόνωσιν*, *Ἀσπροποταμίτην* καὶ *Πένθιμον Κυπάρισσον* (μὲ τὰ ὀνόματά των, ἂν θέλουν.)

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ὑψιπέτην Ἀετὸν* (ἡ ἐπιστολή σου ἀπέπνιξε τὸ ἄρωμα τοῦ ὡραίου σου περιπάτου·) *Μολὼν Λαβὲ* (δὲν πειράζει, ἂν τὸ ἔμαθαν· ἂν ἐπιμένῃς ὅμως νὰ τὸ ἀλλάξῃς, τότε θὰ σημειώσωμεν ἀρχικὰ καὶ ἔτσι δὲν θὰ τὸ μάθῃ κανείς·) *Τηλέμαχον* (τὸ «ἀπροσδόκητον» δὲν λύεται πάντοτε εὐκολα· βεβαίως εἰμπορεῖς νὰ βάλῃς δύο Ἀσκήσεις τοῦ αὐτοῦ εἴδους· ὁ Στοιχειόγριφος ἀτελής, διότι δὲν ἀρκεῖ ὁ τίτλος· πρέπει νὰ δηλοῦται ἡ ἀλλαγὴ ἑνὸς γράμματος·) *Κρόταλον* (δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ βιασθῇς τόσον, διότι ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων λήγει τὴν 15 Δεκεμβρίου·) *Ἀγάπην τῆς Νεότητος* (χαίρω ποῦ δὲν μ' ἐλησμόνησες)· *Ἱππότην τῆς Ὀμίχλης* (πότε μοῦ ἔστειλες Ἀσκήσεις, μήπως μετὰ τὴν προθεσμίαν, τότε βέβαια δὲν τας ἔλαβε ὑπ' ὄψει μου· στεῖλέ μου διὰ τὸν νέον Διαγωνισμόν, ἀλλ' ἐγκαίρως·) *Α. Κ. Σαρδικτσόγλου* (ἐστάλησαν ἐγκαίρως, ἀλλὰ μὲ τὰς καθάρσεις ἔγιναν ἀνώμαλα τὰ ταχυδρομεῖα·) *Τραγιάσκαν* (ποὺ μου γράφει μὲ χαρὰν διότι εἶνε Κυριακή·) *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* (αἱ λύσεις δεκταὶ) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (τὸ ἔστειλα·) *Σεμνὴν Κόρην* (ἡ ὁποία μοῦ γράφει κατενθουσιασμένη μὲ τὸν «Ἀχιλλεῖον τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος» τὸν ὁποῖον ἀνέγνωσεν εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897 [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Μαρίκαν Παπαγιαννοπούλου* (εἰπὲ εἰς τὴν φίλην σου, ὅτι τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον εἶνε ἐλεύθερον καὶ δύναται νὰ τὸ λάβῃ.) *Μαργαριτοφόρον* (ἀφ' οὗ τὰ φίλτρα στεῖλη ἀπ' εὐθείας, βέβαια δὲν ὀφείλεις παρὰ μόνον δύο·) *Φαληρικὴν Αὔραν* (χαιρετίσματα ἀπὸ τὴν Κικήν·) *Κρητικὸν Κάστανον* (ἔχει καλῶς· χαίρω ποῦ πηγαίνουν λαμπρὰ τὰ μαθήματα·) *Μέλλουσαν Καλόγρηαν* (ἔμαθα τὰ τῆς ἐπισκέψεώς σου εἰς τὸ Γραφεῖον μου. κ' εὐχαριστήθηκα πολύ· οἱ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, ὄχι, δὲν εἶνε Πειραιῶται· αὐτὸ δὲν εἶχα καμμίαν δυσκολίαν νὰ σοῦ το εἴπω·) *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* (αὐτὸ δὲν σ' ἐμπαδίζει νὰ μου γράφῃς κάποτε, διότι κ' ἐγὼ αἰσθάνομαι μεγάλην χαράν·) *Φαιδίμην* (τουλάχιστον ὅταν εὐκαιρήσῃς, θὰ μου γράψῃς;) *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* (μοῦ ἤρεσε ἡ περιγραφὴ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς πόλεώς σας, καὶ συμμερίζομαι τὴν δικαίαν σας χαράν·) *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης* (τὰ Δῶρα ἐστάλησαν ἐγκαίρως, ἀλλ' ἴσως ἐβράδυναν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον·) *Εὔχαριν* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι σε ἔστειλες· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐχάθησαν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, εἰμπορεῖς νὰ τα ξαναστείλῃς· εὖγε διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν·) *Σιωπηλὴν Νύκτα* (καὶ ὅμως μοῦ μετέδωκες ὡραιότατα τὰς ἐντυπώσεις σου· ὅσον διὰ τὴν μέθοδον τὴν ἄνευ διδασκάλου, τί νὰ σου εἴπω! μοῦ φαίνεται ὅτι δύσκολα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ ξένην γλῶσσαν χωρὶς διδάσκαλον, τουλάχιστον ὅτι· ὀλίγον καιρόν·) *Ναυτόπαιδα* (ναί·) *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα* (ἔστειλα·) *Χιακὴν Μαργαρίταν* (ἄ, μὴ μ' ἐρωτᾷς ποῖος μοῦ το εἶπεν, ἀφ' οὗ ἠξεύρῃς ὅτι ἔχω τὸ πουλάκι μου· καὶ βέβαια ὅταν θὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ ἐπισκεφθῇς τὸ γραφεῖόν μου, χωρὶς νὰ περιπολῇς ἀπέξω·) *Καραμπαμπᾶν* (ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ σου γράψω πολλὰ πολλὰ· ἀλλ' ἀφ' οὗ σὺ μου γράφῃς τόσον ὀλίγα;... προσπάθησε νὰ μου γράψῃς καὶ περισσότερα·) *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν* (αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Ἐφεσίαν Κόρην* (δὲν εἶμαι οὔτε γαλανομμάτα, οὔτε μαυρομμάτα, ὥστε ἐχάσατε τὸ στοίχημα . . . καὶ οἱ δύο!) *Ἐλένην Ν. Ἀμμαντίου* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ·) *Σκαφιδάκι* (μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς θαυμαγνώσω αὐτὰ τ' Ἀπομνημονεύματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέροντα· ἐλπίζω, ὅτι δὲν θἀργήσῃς πολὺ νὰ μου γράψῃς·) *Λευκὸν Τάκιθον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ὅσα μ' ἐρωτᾷς περὶ τῶν Μ. Μυστικῶν, ὁ Ὀδηγὸς τα λέγει ὅλα·) *Πικραμένην Καρδούλαν* (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Λευκὴν Ἀκακίαν* (ἐνόησα ἀπὸ τὴν περιγραφήν σου τὶ ὡραῖος γάμος ποῦ ἔγινεν· ἡ πρότασίς σου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές·) *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν* (σ' εὐχαριστῶ ἀπείρως καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου, καὶ διὰ ὅσα ὡραῖα καὶ κολακευτικώτατα μοῦ γράφεις εἰς τὴν ἐπιστολήν σου·) *Ἀστασίαν Δημητρίου* (τὸ ἔχω πάντοτε ὑπ' ὄψει μου. καὶ θὰ το κάμω ὅταν εἶνε καιρός· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον·) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (δύο σκαλοπάτια ἀκόμη καὶ νὰ τὸ Α. Βραβεῖον!... [ΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ἔκθεσιν τῶν Χρυσανθέμων·) *Τρεμοσβόνον Ἀστέρι* (ἐλήφθησαν·) *Γλυκόφεγγον Σελήνην* (Βραβεῖον ἔστειλα·) *Πολύχρωμον Χρυσαλίδα* (ἔστειλα ἐκ δευτέρου) *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* (ὀφείλεις 20 λεπτὰ διὰ ταχυδρομικὰ δύο τετραδίων·) *Ἐλπίδα Κόσμου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Νοεμβρίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἀποίου δίον νὰ γράψουσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἐν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

501. Λεξίγριφος.

Τὸ ἄνθος κόπτεις ἡ θεὰ διὰ νὰ το μυρίσῃ;
Κ' ἓν ἀκρωτήριον αὐτὸ ἀμέσως θὰ γεννήσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου

502. Στοιχειόγριφος.

Μικρὸν ἔνδυμα δηλῶ,
Ποῦ βεβαίως το φορεῖς.
Στὴν ἀρχὴν ἂν ἀλλαχθῶ,
Τότε ἐξαίρετα εἰμπορεῖς
Νὰ βουτήσῃς τὸ ψωμί σου
Καὶ νὰ νοιξῇ ἡ ὄρεξί σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παφηγόρου Ἀγγέλου

503. Τρίγωνον.

1.—Ἀξίωμα σεμνόν.
2.—Φυσικὸν φαινόμενον.
3.—Ἀριθμητικόν
4.—Ἐπίρρημα.
5.—Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κορελλίας Μασσαλ

504. Ἀστήρ.

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: Καθέτως ἀρχαῖος συγγραφεύς, ὀρθογωνίως βασιλεὺς δι' ἀγωνίως δὲ αὐτοκράτωρ καὶ ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πενθούσης Καρδίας

505. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ἀρχαῖος Βασιλεὺς — Νῆσος, τοῦ Αἰγαίου = Φθόγγος + Ἐπιστήμη — Γράμμα = Ἀριθμητικὰν ἐπέτου.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Πόλις τῆς Ἑλλάδος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τυμποσιάρχου

506. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῷ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῇ ἑξάκις μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις

Δᾶτις, αὐτία, τριάς, αὐτία, τάξις, τιμάω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

507. Ἐρωτήσεις.

Τί πράγμα δὲν εἰμπορεῖ νὰ κρατήσῃ κανεὶς οὔτε ἐπὶ ἓν δευτερόλεπτον, ἂν καὶ εἶνε ἐλαφρότερον πτεροῦ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Δυστυχῶν

508. Ἀκροστιχίς.

Τάρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὄνομα πατρὸς ἱστοριογράφου:

1. Μαλάκιον. 2, Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 3, Ζῷον. 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 4, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐνζολαφᾶ

509. Ἐλλιποσύμφωνον.

ο - ιαω - ι - ιαεαι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κορελλίας Μασσαλ

510. Γρῖφος.

κα
Ἤθη, ὦ μηχανή! κα κα θύσατα
κα κα
ΕΘΝΗ κα κά κα κα ΕΘΝΗ
κα κα
κα κα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ὠμείων Τιγνῶν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38.

403. Αἰακὸς (Αἴα, Κῶς). — **404.** Σύμπαν (Σήμ, Πάν). — **405.** Φῦκος, κυφός, —

406.
M
MEN
MYΘOΣ
MEΘYΣOΣ
NOΣOΣ
ΣOΣ
Σ

407. ΡΟΙΑ (ΑΙ ΟΡνιθες...)
ΟΝΑΡ (ΟὐΡΑΝΟς ...)
ΙΑΧΗ (Η ΧΑΙτη...)
ΑΡΗΣ (ἤρωΣ ΗΡΑκλῆς)
408. Ἄρης-ρὶς = Α + (Ὠρίων—ὠ = ΡΙΟΝ) = ΑΡΙΩΝ.

— **409** — **410.** 1) Κῦρος, κόρος, Πόρος, Πάρος, *Πάρις*.—2) Μῶμος, ὤμος, Ὥρος, ὅρος, ὄνος, οἶνος, αἶνος, Αἶμος, ἄμμος, ἄμμων, *Ἄμμων*.— **411.** ΚΑΠΡΟΣ (Κάν ἀκίς, πενία, ῥόμβος, ὄρκος, σιγά.)— **412.** Ἡ θέσις δὲν τιμᾷ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἄνθρωπος τιμᾷ τὴν θέσιν. — **413.** Τρέφεται ψυχὴ μαθήμασιν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901